

VINH QUANG BỊ SỤP ĐỔ, ĐỨC TIN ĐƯỢC XÂY DỰNG Ê-sai 17:1-14

“1 Gánh nặng về Đa-mách. Nay, Đa-mách bị trừ ra, không kẻ làm thành nữa, và sẽ trở nên một đồng đồ nát. 2 Các thành A-rô-e bị bỏ hoang, sẽ làm chỗ cho bầy chiên nằm nghỉ, chẳng ai kinh động. 3 Đồn lũy của Ép-ra-im sẽ chẳng còn, ngôi nước của Đa-mách và dân sót của Sy-ri cũng vậy, khác nào sự vinh hiển của con cái Y-sơ-ra-ên, Đức Giê-hô-va vạn quân phán vậy. 4 Xảy ra trong ngày đó, sự vinh hiển của Gia-cóp sẽ giảm đi, xác thịt mập mập đôi ra gầy ốm. 5 Sẽ xảy ra như con gặt túm các ngọn lúa, rồi dùng cánh tay cắt lấy bông; lại như những gié lúa mót được ở nơi trũng Rê-pha-im vậy. 6 Nhưng sẽ còn sót lại như là của mót, khác nào khi người ta rung cây ô-li-ve, còn hai ba trái trên chót nhánh rất cao, hoặc bốn năm trái trên những nhánh xa của cây sai trĩu. Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên phán vậy. 7 Trong ngày đó, người ta sẽ ngó về Đấng tạo mình, và mắt trông thẳng đến Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên. 8 Họ sẽ không còn xây mắt về các bàn thờ, là công việc của tay mình; và không còn ngó các đồ vật bởi ngón tay mình chế ra, hoặc các tượng Át-tạt-tê, hoặc các trụ mặt trời. 9 Trong ngày đó, các thành bền vững của nó sẽ giống như những nơi đồ nát, hoặc trong rừng, hoặc trên đỉnh núi, là những nơi đã bị bỏ hoang trước mặt con cái Y-sơ-ra-ên; xứ này sẽ bị bỏ hoang vậy. 10 Vì người đã quên Đức Chúa Trời của sự cứu người, chẳng nhớ đến vàng đá sức mạnh người. Vậy nên người trồng cây tốt, lại trồng những gốc nho khác giống. 11 Đang ngày người trồng thì rào giậu, vừa lúc ban mai làm cho hột giống nở hoa; nhưng trong ngày buồn bực rầu rĩ thì mùa màng mất ráo! 12 Ôi! các dân đông đảo làm xôn xao là dường nào, khác nào như biển gầm! Các dân tộc chạy xông tới như nhiều nước đổ mạnh! 13 Thật, các dân tộc chạy xông tới như nhiều nước đổ âm ục; nhưng Ngài sẽ quở trách họ, thì đều trốn xa, bị đùa đi như rơm rác trên núi khi gió thổi, như luồng bụi gặp cơn bão. 14 Đang buổi chiều, nay, có sự sợ hãi; kíp trước khi ban mai đã thành ra hư không. Ấy là phần của kẻ đã bóc lột chúng ta, là số phận xảy đến cho kẻ cướp chúng ta vậy.”

Gợi ý bài học: Bối cảnh của phân đoạn này là khoảng năm 735–732 TCN. Khi đế quốc A-si-ri ngày càng trở nên hùng mạnh, A-ram và Y-sơ-ra-ên phía bắc đã liên minh với nhau để chống lại A-si-ri. Họ cũng tìm cách buộc Giu-đa tham gia liên minh. Trong hoàn cảnh ấy, dân Chúa nhìn thấy quân đội, liên minh và chiến lược ngoại giao. Nhưng Đức Chúa Trời nhìn thấy một vấn đề sâu xa hơn: **Dân Ngài đã quên Đức Chúa Trời là Đấng cứu rỗi mình và là Vàng Đá vững chắc để nương náu.**

Đây cũng là trọng tâm của Ê-sai 17. Vấn đề lớn nhất của con người không phải lúc nào cũng là điều mình đang đối diện bên ngoài. Có khi vấn đề lớn nhất là bên trong khi **chúng ta đã quên Đức Chúa Trời**. Đa-mách là thủ đô của A-ram, còn Ép-ra-im là chi phái tiêu biểu cho vương quốc Y-sơ-ra-ên phía bắc. Hai nước đã tạo nên một liên minh quân sự tưởng như đủ sức đem lại sự an toàn trước mối đe dọa của A-si-ri. Nhưng Đức Chúa Trời tuyên bố rằng cả hai đều sẽ mất đi sức mạnh và vinh quang. Đa-mách sẽ không còn giữ được vị thế của một thành phố hùng mạnh. Vinh quang

của Ép-ra-im cũng sẽ suy tàn. Điều mà con người xem là một phương án thực tế và an toàn lại không thể đứng vững trước chương trình của Đức Chúa Trời. Điều đó không có nghĩa mọi kế hoạch, sự hợp tác hay sự chuẩn bị của con người đều sai. Vấn đề nằm ở chỗ: **“Điều gì đang giữ vị trí cao nhất trong lòng chúng ta?”** Có thể là kinh nghiệm của chính mình. Có thể là một kế hoạch mà chúng ta tin rằng chắc chắn sẽ thành công. Nhưng không một phương tiện nào được phép thay thế Đức Chúa Trời. Chúng ta có thể sử dụng những nguồn lực Chúa ban, nhưng nơi nương cậy cuối cùng vẫn phải là Ngài.

Đối với người sống trong thời Ê-sai, các liên minh quân sự chắc chắn là những vấn đề rất thực tế. Đứng về phía ai? A-si-ri sẽ tấn công khi nào? Đội quân nào mạnh hơn? Quốc gia nào có thể bảo vệ Giu-đa? Nhưng lời tiên tri của Ê-sai đưa người nghe lên một cái nhìn khác. Ông không phủ nhận chính trị quốc tế. Ông chỉ nói rằng **quyền tể trị của Đức Chúa Trời còn lớn hơn chính trị quốc tế**. Đây là một bài học quan trọng cho người tin Chúa hôm nay. Chúng ta cần nhìn vào thực tế. Cần đánh giá tình hình. Cần lập kế hoạch. Nhưng nếu tất cả những tính toán ấy không còn chỗ cho Đức Chúa Trời thì chúng ta đang lặp lại sai lầm của dân Y-sơ-ra-ên. Đức tin không có nghĩa là nhắm mắt trước thực tế. Đức tin là **nhìn thực tế nhưng vẫn thấy Đức Chúa Trời lớn hơn vấn đề mình đối diện**.

Từ câu 4 đến câu 8, Ê-sai sử dụng những hình ảnh của mùa gặt. Sau khi người ta thu hoạch lúa, trên đồng vẫn còn sót lại một ít. Sau khi cây ô-liu bị rung mạnh để lấy quả, vẫn còn vài trái trên những cành cao. Hình ảnh ấy nói về **dân sót lại**. Sự phán xét sẽ rất nghiêm trọng, nhưng Đức Chúa Trời không xóa bỏ tất cả. Vẫn còn những người quay trở lại với Ngài. Đây là một chủ đề quan trọng xuyên suốt sách Ê-sai. Đức Chúa Trời sửa phạt, nhưng Ngài vẫn giữ lại một dân. Ngài làm rung chuyển, nhưng không phải để mọi sự kết thúc trong tuyệt vọng. Ngài vẫn thực hiện chương trình phục hồi của mình. Điều đáng chú ý là dân sót lại không chỉ là những người “may mắn sống sót”. Câu 7 nói: “Trong ngày đó, người ta sẽ ngó về Đấng tạo mình, và mắt trông thẳng đến Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên.” Đây mới chính là ý nghĩa sâu xa của sự sống sót. **Họ sẽ quay trở lại với Đức Chúa Trời**.

Trước đó, dân sự nhìn vào những điều khác. Họ nhìn quân đội. Nhìn liên minh. Nhìn bàn thờ do tay mình làm nên. Nhìn những thứ tưởng có thể bảo vệ mình. Nhưng khi những điều ấy bị rung chuyển, họ bắt đầu nhìn lại Đấng đã dựng nên mình. Có lúc Đức Chúa Trời cũng cho phép những điểm tựa của chúng ta bị lung lay. Không phải mọi khó khăn đều có thể được giải thích đơn giản là sự phán xét của Chúa. Nhưng bất cứ khi nào đời sống bị rung chuyển, người tin Chúa đều có thể tự hỏi: “Chúa đang muốn hướng mắt tôi về đâu?” Có thể chúng ta đã nhìn quá lâu vào công việc. Quá lâu vào tiền bạc. Quá lâu vào người khác. Quá lâu vào khả năng của chính mình. Đến mức Đấng ban tất cả những điều đó lại dần biến mất khỏi tầm nhìn của mỗi chúng ta. Đôi khi một điều bị rung chuyển có thể trở thành cơ hội để chúng ta nhìn thấy điều không bao giờ rung chuyển. Đó là chính Đức Chúa Trời.

Từ câu 9, lời phán xét xuất hiện trở lại. Nhưng lý do được nói rất rõ ở câu 10: “Vì người đã quên Đức Chúa Trời của sự cứu người, chẳng nhớ đến vàng đá sức mạnh

người.” Đây có lẽ là câu quan trọng nhất trong toàn bộ Ê-sai 17. Có lẽ sự thờ hình tượng xuất hiện sau động từ “quên” Đức Chúa Trời. Nói cách khác: **Khi con người đặt điều gì đó vào vị trí của Đức Chúa Trời, họ đã quên Ngài.** Sự thờ hình tượng thường không bắt đầu bằng một quyết định: “Từ hôm nay tôi sẽ từ bỏ Đức Chúa Trời.” Nó bắt đầu âm thầm hơn. Một ngày quá bận để cầu nguyện. Một quyết định không cần hỏi ý Chúa. Một vấn đề mà ta nghĩ mình tự giải quyết được. Một thành công khiến ta cảm thấy mình đủ mạnh. Dần dần, Đức Chúa Trời vẫn tồn tại trong niềm tin của chúng ta, nhưng không còn giữ vị trí trung tâm trong đời sống thực tế. Chúng ta không phủ nhận Chúa bằng môi miệng. Nhưng chúng ta bắt đầu **sống như thể không cần Ngài.** Đó là sự quên Đức Chúa Trời. Con người không thể sống mà không nương cậy vào điều gì. Nếu quên Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ nhanh chóng tìm một thứ khác để thay thế Ngài. Quên Chúa, chúng ta nắm lấy tiền bạc. Quên Chúa, chúng ta bám vào con người. Quên Chúa, chúng ta tin vào năng lực. Quên Chúa, chúng ta tìm sự bảo đảm nơi chức vụ, địa vị hay thành tích. Vì vậy, vấn đề của việc “quên Chúa” không đơn thuần là chúng ta ít nghĩ về Ngài hơn. Đó là lúc **một điều khác bắt đầu ngồi vào vị trí của Ngài.** Điều đáng sợ là chúng ta vẫn có thể đi nhà thờ, cầu nguyện và phục vụ trong khi thực tế lòng mình đang đặt sự an toàn ở một nơi khác.

Ê-sai mô tả dân sự trồng những loại cây tốt, chăm sóc chúng cẩn thận và cố gắng làm cho chúng phát triển. Nhưng cuối cùng, mùa gặt chỉ đem đến đau buồn và mất mát. Họ có nỗ lực. Có kế hoạch. Có đầu tư. Nhưng nền tảng đã sai. Họ đã quên Đức Chúa Trời. Đây là một lời cảnh tỉnh cho chúng ta. Không phải cứ cố gắng nhiều là nhất định có kết quả đúng. Không phải cứ bận rộn là đang đi đúng hướng. Không phải cứ làm nhiều việc thuộc linh là đang sống gần Chúa. Điều quan trọng hơn là chúng ta cần cẩn thận để không xây một đời sống rất hiệu quả nhưng thiếu sự hiện diện của Đức Chúa Trời. Có thể chúng ta đạt thành tích mà linh hồn lại khô hạn. Có thể công việc phát triển mà mối quan hệ với Chúa lại suy yếu. Có thể chúng ta làm rất nhiều cho Chúa nhưng ít khi ở cùng Chúa.

Cuối chương, các dân tộc được ví như biển cả cuộn sóng. Các quốc gia đầy biến động. Quân đội tập hợp. Những thế lực lớn nổi lên. Nhưng Đức Chúa Trời chỉ cần quả trách, chúng liền chạy xa như rơm rạ trước gió. Một buổi tối, chúng còn gây kinh hãi. Đến sáng, chúng đã không còn. Đây là sự tương phản giữa xao động của thế gian và quyền năng của Đức Chúa Trời. Một vấn đề có thể khiến chúng ta lo sợ. Người khác có thể gây áp lực. Nhưng cuối cùng, lịch sử không thuộc về những tiếng nói lớn nhất. Lịch sử thuộc về Đức Chúa Trời.

Câu hỏi suy ngẫm:

1. Khi gặp khó khăn, điều đầu tiên tôi nghĩ đến và nương cậy là gì? Điều đó cho thấy Đức Chúa Trời đang đứng ở vị trí nào trong đời sống tôi?
2. Trong nhịp sống bận rộn hiện nay, tôi có đang dần quên Chúa không?
3. Tôi cần thay đổi điều gì để mỗi ngày thật sự “ở trong Chúa” và nhớ Ngài là Đấng cứu rỗi, Vàng Đá vững chắc của mình?